17 Ιανουαρίου 2014

Μεναλώσαμε! Αλλά μεναλώσαμε μάλλον καλά!

/

Για όσους είναι γεννημένοι μεταξύ 1950-1985

Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω πώς καταφέραμε να επιβιώσουμε.

Ήμαστε μια γενιά σε αναμονή:

περάσαμε την παιδική μας ηλικίαπεριμένοντας.

Έπρεπε να περιμένουμε δύο ώρες μετά το φαγητό πριν κολυμπήσουμε, δύο ώρες μεσημεριανό ύπνο για να ξεκουραστούμε και τις Κυριακές έπρεπε να μείνουμε νηστικοί όλο το πρωί για να κοινωνήσουμε.

Ακόμα και οι πόνοι περνούσαν με την αναμονή..

Κοιτάζοντας πίσω, είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι είμαστε ακόμα ζωντανοί..

Εμείς ταξιδεύαμε σε αυτοκίνητα χωρίς ζώνες ασφαλείας και αερόσακους.

Κάναμε ταξίδια 10 και 12 ωρών, πέντε άτομα σε ένα Φιατάκι και δεν υποφέραμε από το «σύνδρομο της τουριστικής θέσης».

Δεν είχαμε πόρτες, παράθυρα, ντουλάπια και μπουκάλια φαρμάκων ασφαλείας για τα παιδιά..

Ανεβαίναμε στα ποδήλατα χωρίς κράνη και προστατευτικά, κάναμε ωτο-στοπ, καβαλάγαμε μοτοσικλέτες χωρίς δίπλωμα.

Οι κούνιες ήταν φτιαγμένα από μέταλλο και είχαν κοφτερές γωνίες.

Ακόμα και τα παιχνίδια μας ήταν βίαια.

Περνάγαμε ώρες κατασκευάζοντας αυτοσχέδια αυτοκίνητα για να κάνουμε κόντρες κατρακυλώντας σε κάποια κατηφόρα και μόνο τότε ανακαλύπταμε ότι είχαμε ξεχάσει να βάλουμε φρένα.

Παίζαμε «μακριά γαιδούρα» και κανείς μας δεν έπαθε κήλη ή εξάρθρωση..

Βγαίναμε από το σπίτι τρέχοντας το πρωί, παίζαμε όλη τη μέρα και δεν γυρνούσαμε στο σπίτι παρά μόνο αφού είχαν ανάψει τα φώτα στους δρόμους.

Κανείς δεν μπορούσε να μάς βρει.

Τότε δεν υπήρχαν κινητά.

Σπάγαμε τα κόκκαλα και τα δόντια μας και δεν υπήρχε κανένας νόμος για να τιμωρήσει τους «υπεύθυνους»

Ανοίγανε κεφάλια όταν παίζαμε πόλεμο με πέτρες και ξύλα και δεν έτρεχε τίποτα.

Ήταν κάτι συνηθισμένο για παιδιά και όλα θεραπεύονταν με λίγο ιώδιο ή μερικά ράμματα..

Δεν υπήρχε κάποιος να κατηγορήσεις παρά μόνο ο εαυτός σου.

Είχαμε καυγάδες και κάναμε καζούρα ο ένας στον άλλος και μάθαμε να το ξεπερνάμε.

Τρώγαμε γλυκά και πίναμε αναψυκτικά, αλλά δεν ήμασταν παχύσαρκοι.

Ίσως κάποιος από εμάς να ήταν χοντρός και αυτό ήταν όλο.

Μοιραζόμασταν μπουκάλια νερό ή αναψυκτικά ή οποιοδήποτε ποτό και κανένας μας δεν έπαθε τίποτα.

Καμιά φορά κολλάγαμε ψείρες στο σχολείο και οι μητέρες μας το αντιμετώπιζαν πλένοντάς μας το κεφάλι με ζεστό ξύδι..

Δεν είχαμε Playstations, Nintendo 64, 99 τηλεοπτικά κανάλια, βιντεοταινίες με ήχο surround, υπολογιστές ή Internet.

Εμείς είχαμε φίλους..

Κανονίζαμε να βγούμε μαζί τους και βγαίναμε..

Καμιά φορά δεν κανονίζαμε τίποτα, απλά βγαίναμε στο δρόμο και εκεί συναντιόμασταν για να παίξουμε κυνηγητό, κρυφτό, αμπάριζα... μέχρι εκεί έφτανε η τεχνολογία.

Περνούσαμε τη μέρα μας έξω, τρέχοντας και παίζοντας.

Φτιάχναμε παιχνίδια μόνοι μας από ξύλα..

Χάσαμε

χιλιάδες μπάλες ποδοσφαίρου.

Πίναμε νερό κατευθείαν από τη βρύση, όχι εμφιαλωμένο, και κάποιοι έβαζαν τα χείλη τους πάνω στη βρύση.

Κυνηγούσαμε σαύρες και πουλιά με αεροβόλα στην εξοχή, παρά το ότι ήμασταν ανήλικοι και δεν υπήρχαν ενήλικοι για να μας επιβλέπουν.

Πηγαίναμε με το ποδήλατο ή περπατώντας μέχρι τα σπίτια των φίλων και τους φωνάζαμε από την πόρτα. Φανταστείτε το!

Χωρίς να ζητήσουμε άδεια από τους γονείς μας, ολομόναχοι εκεί έξω στο σκληρό αυτό κόσμο!

Χωρίς κανέναν υπεύθυνο!

Πώς τα καταφέραμε;

Στα σχολικά παιχνίδια συμμετείχαν όλοι και όσοι δεν έπαιρναν μέρος έπρεπε να συμβιβαστούν με την απογοήτευση.

Κάποιοι δεν ήταν τόσο καλοί μαθητές όσο άλλοι και έπρεπε να μείνουν στην ίδια τάξη.

Δεν υπήρχαν ειδικά τεστ για να περάσουν όλοι..

Τι φρίκη!

Κάναμε διακοπές τρεις μήνες τα καλοκαίρια και περνούσαμε ατέλειωτες ώρες στην παραλία χωρίς αντηλιακή κρέμα με δείκτη προστασίας 30 και χωρίς μαθήματα ιστιοπλοΐας, τένις ή γκολφ..

Φτιάχναμε όμως φανταστικά κάστρα στην άμμο και ψαρεύαμε με ένα αγκίστρι και μια πετονιά.

Ρίχναμε τα κορίτσια κυνηγώντας τα, όχι πιάνοντας κουβέντα σε κάποιο chat room και γράφοντας ;) : D : P

Είχαμε ελευθερία, αποτυχία, επιτυχία και υπευθυνότητα και μέσα από όλα αυτά μάθαμε και ωριμάσαμε.

Αν εσύ είσαι από τους «παλιούς»… συγχαρητήρια!

Είχες την τύχη να μεγαλώσεις σαν παιδί….

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr